

je hotel zamenjati deveti tisočak v trgovini Mastek na mariborskem Glavnem trgu. Blagajničarka Elizabeta Matko je odkrila, da je bil v izmenjavo dani ji tisočak oropan v št. Ilju. Hitro poklicani

stražnik je fanta odvedel in ta je kmalu priznal, kaj ima na vesti.

Veliki senat mariborskega okrožnega sodišča je obsodil Karla Adlerja na razpravi dne 29. januarja na dosmrtno ječo.

stovnik. Rajni naj sveti nebeška luč! Zalujočim sorodnikom in znancom naše iskreno sožalje!

Zgornja Senarska. Takaj je umri zvest naročnik »Slovenskega gospodarja« Janez Vertič, posestnik, dober oče in vzgleden mož. Pogreb se je vršil 27. januarja ob obilni udeležbi na pokopališče pri Sv. Trojici v Slov. gor. Od blagopokojnega se je poslovil ob odprtem grobu v ganljivih besedah g. župnik. Blagopokojnemu bodi Vsemogočni večni plačnik, preostalim naše sožalje!

Ščavnica. Pred kratkim smo položili k večnemu počitku našega starega očeta Valnerja. Rajni je dočakal starost 76 let ter je bil vzoren krščanski mož in oče, kateri ni nikoli klonil in menjal svojega prepričanja. Že pod bivšo Avstrijo se je vneto boril za pravice Slovencev in za vero svojih očetov. Kot tak je bil tudi vedno vpoštevani in spoštovan. Skozi 30 let je bil občinski odbornik in skozi 50 let naročnik »Slovenskega gospodarja«. Kot praktični katoličan je bil član tretjega reda, svojo družino je posvetil presv. Srcu Jezusovemu. — Obilno spremstvo na zadnji poti je pokazalo, kako je bil rajnik priljubljen. Č. g. dekan Franc Sal. Gomilšek je spregovoril rajnemu v slovo globoko občutene besede. Vri, neustrašen borec za dedov vero in za materino besedo, počivaj v miru!

DRUŠTVENE VESTI

Sv. Križ nad Mariborom. Kmečko bralno društvo Sv. Križ nad Magibo om priredi v nedeljo 7. februarja zanimivo burko »Lesena peč«. K prireditvi vabimo domačine in sosede!

Kamnica. Malo razvedrila v teh pustih časih vam ne bo škodovalo. To vedo tudi vrti kamniški igralci, zato so nam pripravili za Svečnico sijajno burko. Predstava je v cerkveni dvorani popoldne ob treh. Sv. Trojica . . .

Sv. Trojica v Slov. goricah. Katoliško slovensko izobraževalno društvo priredi na pustno nedeljo 7. februarja in na pustni torek 9. februarja v samostanski dvorani igro »Trojčkie, začetek vselej ob treh popoldne.

Sv. Rupert v Slov. goricah. Prosvetno društvo »Slomšekov tabor« pri Sv. Rupertu v Slov. gor. naznanja, da priredi za pustno nedeljo 7. februarja, popoldne ob treh, v Društvenem domu tri igre. Med temi eno spevoigro. Ruperčani se spevoigre nismo videli. Zato pridite vsi! Prireditve bo prvovrstno opremljena. Sodeluje pevski zbor in igrajo pomnoženi tamburaši.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. Dne 21. decem. bra je bil zaključek gospodinjstva nadaljevalne šole, ki sta jo tako vzorno vodili č. šolski sestri Vitoslava in Siksta. S solzami v očeh so se

poslavljale gojenke, dobro vedoč, da je bila prekoristna za nje. Po veliki noči se zopet začne. Traja tri mesece. Dekleta od 16 let naprej, ki jo nameravajo obiskovati iz domače in sosednih župnij, naj se gotovo v tem mesecu oglasijo pri g. dekanu. — Naš fantovski odsek pridno deluje. Mladičiči z veseljem srcom prihajajo na tedenske sestanke, pa tudi k telovadbi. Tudi dekleta so se zganila in so imela že več poučnih sestankov pri dekliškem odseku. Prav tako! Nekaj velja, kdor kaj ima, več velja, kdor kaj zna. — V nedeljo 7. februarja se bomo zbrali v dvorani k igri »Lesena peč«, ki bo vse obiskovalce gotovo spravila v najboljšo voljo. Torej na veselo svidenje v zelo velikem številu!

Hajd! p! Ptuj. Tukajšnje Prosv. društvo priredi v nedeljo 7. februarja lepo ljudsko igro »Zagorski zvonovici. Začetek ob pol treh popoldne. Vabljeni od blizu in daleč!

Makole. Prosvetno društvo v Makolah priredi na pustno nedeljo 7. februarja veselo in poučno igro »Dva para se ženita«, pridite vsi, ki se hočete za pust pošteno nasmejati! Sodeluje tudi pevski in tamburaški zbor.

Loče pri Poljčanah. Na predvečer in na pustno nedeljo popoldne po večernicah priredi tuk. katoliško prosvetno društvo v šoli veseloigro v treh dejanjih »Lesena peč«. Vstopnina bo nizka. Prijatelji smeja in poštena zabave od blizu in daleč iskreno vabljeni!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Lansko leto je bilo za nas Lovrencane leto jubilejev. Slovesno smo obhajali dne 6. decembra k ljub. dežju in mrzlemu vetru 70 letnico sedanjega pokopališča in 50 letnico pokopališke kapele. Tiho in mirno pa je šel mimo nas na vernih duš dan 40 letni jubilej nove šole. Pa tudi živega jubilanta smo imeli v naši sredini. Naš g. župnik in duhovni svetovalec se je dne 22. julija srečal z očakom Abrahamom, ki ga je ljubeznivo pogledal, se mu prijazno nasmešnil in zadovoljno pokimal. Gospod župnik deluje že 15 let v naši 3000 duš broječi župniji z apostolsko vnemo in gorečnostjo. Bog nam ohrani dobrega in skrbnega duhovnega očeta še mnogo let! — Splošen pregled živ-

Odprta noč in dan so groba vrata.

Zgornje Radvanje pri Mariboru. Dne 22. jan. je po kratki in mučni bolezni (pljučnici) umrla v starosti 68 let Ana Č. foner, rojena Vidovič. Rojena je bila pri Sv. Vidu pri Ptuj. Pogreb

se je vršil 24. januarja popoldan ob treh izpred hiše žalosti na radvanjsko pokopališče ter je pričal, kako priljubljena je rajna bila. Pokojna je bila 17 let vzorna gospodinja pri Francu Pri-

spoda sta šla naprej in se pogovarjala. Njuno najboljšo razpoloženje se je na mah izprevrilo v najbolj slabo voljo, ko sta ugotovila, da jima manjkata zlati žepni urli in denar. Strastni poljubi so se vsekakor izplačali mladi in pretkani tatici.

Kolajna za največji pogum

Zlato Stanhopeovo kolajno, ki je v Angliji vsako leto podeljujejo za posebno pogumna dejanja, so letos prvič podelili neki ženski, in sicer gđ. Evelini Graham-Ironsovi, ki je v posebno težkih okoliščinah rešila neko mlado samomorilko iz vode. Vojvoda Yorški, sedanji kralj, je pogumni mladi dami osebno izročil to najvišje odlikovanje.

»Stari Jaznikar pravi, da je na vrhu Ojstrca srebrno kegljišče z zlatimi keglji.«

»In za onega Silvestra, ki je v Črnem grabnu tistega romarja ubil, pravijo, da je zaklet in da mora v podobi črnega bika na Ojstrcu živeti.«

»Anza, ali si ga videl, črnega bika?«

»Videl ga nisem, čul pa,« je potrdil grofov jagar, zastrmel in dal tak glas od sebe, da je šlo vsem do mozga: »Jooouuujo!«

Potem si je potegnil klobuk na ušesa, treščil skozi vrata in zdirjal v les. Tu se je usedel na kamen in se zagledal proti Ojstrcu.

V krčmi je vse utihnilo. Mladi ljudje so se v zadregi ozirali.

»Kam ga je odneslo?«

»Kaj počne?« so se spraševali.

»Za norca nas ima,« je pogodrnjal sodnikov Lavrinc. »Ničesar ni ne videl ne čul na Ojstrcu. Vse, kar pravi, je prazna slama.«

Temu so vsi oporekali.

»Ti, Anza ve nekaj. Anza ti ve stvari, v katerih se nam še sanja ne.«

»Anza tudi zna nekaj. Kar ti on stori, tega drugi ne morejo.«

»Oblast ima nad ljudmi in živalmi.«

Tako so se kresale besede sem in tje, vse pa so se sukale okoli grofovega jagra. Zato pa je tudi bilo vzroka dovolj.

Že kar, ko se je prvič prikazal v Šmarju, so ga obdale skrivnostne govornice. Mlad je bil, močan in lep mož in nekaj tujega je bilo na njem. Nihče ni prav vedel, odkod je. Toliko so izvedeli, da je bil brez staršev in da ga je vzredila Kančeva Cenca, ki je bila sestra Gašparja Petrača. Ko pa je bil devet let star, je ušel z nekim cirkusom in se dolga leta potepal po svetu. Kaka tri leta bo, ko ga je grof spravil sem v te kraje in ga postavil na Veliko planino za svojega loveca. Na Veliki planini je bil dotlej star logar, ki delu ni bil več kos; zmerom manj je bilo gamsov in na koncu jih je bilo komaj še kakih petdeset. Novemu lovcu je grof naročil, da mora lovišče bolj zavarovati, poleti pa tudi dovolj planinske trave nasušiti, da bi v hudih zimah mogel divjad krmiti.

Mladi lovec Anza je svoje tako zvesto opravljaj, da se je v dveh letih število gamsov že početverilo. Bil je izvrsten strelec in je iztrebil, kar je bilo ujed, posebno jastrebe in divje mačke; pa tudi divjim lovcem je vzel veselje in pogum, da bi še hodili v njegov revir.

Večidel je prebil gori za Hudimi pečmi pri svojih gamsih. Tam si je pod neko pečjo postavil kočo. Med ljudi pa je šel redko in le redko ga je kdo videl. Nikoli nisi vedel, ali je doma ali zdoma. Divji lovci so se izpočetka še plazili tod okoli; toda zdaj je dobil ta kak strel v nogo, zdaj ta v ramo, ne da bi začul poprej kal: h'c, niti ne, da bi videl, odkod strel pri-

Nalivna peresa

od Din 6.— višje, v Cirilovih prodajalnah Maribor in Ptuj.

Ijenja in smrti za našo župnijo v preteklem letu je sledeči: Rodilo se je živih 72 otrok, 38 dečkov in 34 deklic. Kakor znano, je meseca maja neprestano deževalo, zato si je sanje eden fantek upal na svet; med tem ko je meseca junija vsled malo bolj solnčnega vremena poskočilo število novorojencev na 11. — Zakrament sv. zakona je prejel v domači župnijski cerkvi 18 parov; med temi je osem nevest, ki so starejše kakor ženini. — Umrlo je 13 moških in 27 ženskih oseb, torej je umrlo več kot enkrat toliko žensk kot moških. Najstarejša ženska, Alojzija Pisnik iz Ribnice, je umrla v 93. letu; najstarejši moški, daleč po okolici znani zidarski mojster, Matevž Skribe, pa v 88. letu. To je bil v resnici čvrst in zdrav rod. Matevžev oče Lovrenc je doživel 82, ded Valentin pa 90 let. In vsi trije so bili zidarji. Iz tega bi se dalo sklepati, da kakor zajec ne mara pobeljenega drevesa, tako se smrt izogiblje človeka, ki diši po apnu. — Ko bi sedanji prebivalci Pohorja dočakali takšno starost, kakor so jo naši predniki nekdanj, potem bi se le vrel tuji, zdrav in bolani, od vseh strani na Pohorje, uživati čisti planinski zrak in se krepčati z ledenomrzlo vodo. V mrtvaški knjigi je zabeleženo, da je umrl dne 10. septembra 1700 v Sv. Lovrencu tržan Gregor Jakše, star 120 let. Dne 26. marca 1799 je zaspal na činžatu berač, Anton Blažič, star 113 let. Mož je bil, čeravno berač, gotovo vedno zdrav, ker mu je duhovnik, ki ga je pokopal, zapisal v mrtvaško knjigo značilno pripombo: Vsled starosti se je zrušilo trlo ogrodje. Nam, ki sedaj živimo in si že od rane mladosti na vse mogoče načine »utrjujemo« zdravje z alkoholom in nikotinom, se takšne smrti pač ni treba bati.

Sv. Benedikt v Slov. goricah. V dolgih zimskih večerih je kaj zanimivo poslušati novice, še bolj jih čitati v našem listu, ki je že 71. leto zanesljiv vodnik našemu slovenskemu narodu. Nate jih nekaj od tod! Od 13. do 20. decembra smo obhajali sv. misijon. Vodili so ga čč. gg. misijonarji od Sv. Jožefa nad Celjem: dr. Zagar, Zdravilč in Bele. S svojimi prepričevalnimi pridigami so nas zares navdušili za čednostno življenje. Težko smo se ločili od njih. Seme, ki so ga sejali, bo vzklilo in rodilo bogate sadove. — Naša domača Kmečka zveza je v nedeljo 10. januarja priredila štiriurni strokovni tečaj. Polna šolska soba je pričala o velikem zanimanju. G. župan Špindler je govoril o zgodovini kmečkega gibanja, kmetijski referent Kuret o letošnjih izkušnjah na polju sadjarstva, sodnik Ašič pa o kmečki zaščiti. Poslušalci so do konca vstrajali pri velezanimivih govorih. Le še večkrat kaj takega, pa bo Kmečka zveza zajela vse naše kmečko ljudstvo! — V nedeljo 24. januarja pa je na shodu Kmetijske podružnice nad vse zanimivo predaval gozdarski referent Miklavžič. Toliko novega je znal povedati, da so poslušalci kar strmeli. Za gozde je bilo doslej pre malo zanimanja pa še manj pouka. — Še nekaj o starem letu. Rojenih je bilo 71, poročenih 22 parov, 45 ljudi pa je umrlo, prigosodarili smo torej 26 ljudi. Sv. obhajil je bilo 24.485. Več novic pridojnjč.

Ormož. Še ni dolgo tega, ko se je nekje v bližini ustanovilo neko društvo, ki ima sicer lep naslov, pa ne tako lepa dejanja. Pred kratkim sem se razgovarjal s članom tega društva in ga vprašal: »No, kako pa kaj vaše društvo?« — »Smo čisto zadovoljni«, mi pravi. — »Imate sestanke?« — »Pa še precej luštne, posebno zadnji je bil zelo zanimiv. Nekdo nam je prinesel par vrčev vina, seveda brez gospodarjeve vednosti. Potem je pa bil takoj sestanek, plesali smo, vmes pili, za zaključek pa zopet plesali. Domov grede pa smo donasalca vina z vrčem vred pretepli.« Miadina, kam drviš?

Loče pri Poljčanah. Hm! Zima hudo pritiska. Vodovod nam je že zamrznil. Če mislite kje vodovod delati, le dobro premislite, kako ga boste, da ne boste vedno brez vode in jo le vsake kvatre enkrat imeli. Bomo kmalu imeli vodo na karte, če bo tako. Sicer pa še voda v čelju ni dobra. Pa jo je zadnjič primahal Pavliha tukaj sem. In je točil vino, da je kar od mize teklo. Toda, ko jo je popihal, se je ugotovilo, da je plačeval za ukraden denar pijačo. Pokradel je obleko, seveda po Ločah, in jo kar že pri sosedu prodal. Pa smo zlikovca že dobili. Tam dobi od

haja. V Zgornji Beli so si celo pripovedovali, da je dva ubil. Pa ni bilo res; ne enega ni drugače ko samo oplazil. Bilo pa je tudi dovolj; tak glas je šel naokoli, da si noben divji lovec in sploh noben človek ni več upal na Veliko planino.

Čudne reči so ljudje pravili o tem, kako moč da ima grofov jagar nad gamsi. Ti niso bežali pred njim, ampak so šli za njim kakor čreda koz. Večkrat bi kdo videl, kako so se gnetle okoli njega in mu lizale sol z roke. Če jih je počohal, so si drgale glave obenj ali pa ga po licih oblizovale. Klical jih je po imenu in se pogovarjal z njimi kakor z ljudmi. Znal jih je tudi iz sosednjih lovišč privabiti.

Še druge reči so bile, zaradi katerih so toliko govorili o njem. Prelezel je najvišje skalnate vrhove, za katere so takrat dejali, da jih človeška noga ne more doseči; gori pa je vriskal tako na moč in tako po svoje, da je bilo njegov grozotni glas čuti ure daleč.

Po štirinajst dni ali še več ga včasih ni bilo na spregled; potem se je kar iznenada prikazal v krčmi na Fužini in je zabaval vse goste. Znal se je šaliti ko nihče drug, gosti je znal in peti in rajati — rajal ni rad —, da mu ni bilo para; bril pa si je norce iz vseh in vsakogar, iz božjih in človeških reči.

Najbolj so ga občudovali zaradi njegovih čarovnij. Naučil se jih je pri cirkusu, kjer se na take spretnosti razumejo. Ti preprosti hribovci pa so bili trdno prepričani, da je pravi coprnik.

Mlade ljudi je kar vleklo k njemu, ker je bil zares postaven ko noben drug, drzen je bil in znal je toliko, posebno pa še, ker je bilo nekaj skrivnostnega na njem. Videz je bil, da jih je hotel nase prikleniti, naj bi ga občudovali in častili. Dekleta, seveda, ta so se kar trgala za njega. Prijazen je bil sicer z vsako, pa je eno bolj ko drugo vleklo za nos. Edino Špela morda, krčmarjeva hči, ta bi bila mogla reči, da sta si kaj več.

Špela je bila životna, drzna deklina, stara kakih trideset let, rdečelasa, z zelenkasto modrimi očmi in pegavimi lici. Njo je imel baje rad. Večkrat pa se je zgodilo, da se je zaničljivo zadržal na njo ali pa jo prav surovo pahnul od sebe. To pa je dekle le še bolj vžgalo, da je še bolj silila za njim.

Tudi nocoj je šla za njim, ko je tako nenadno zbežal, in je ostala delj časa pri njem v gozdu. Vrnila sta se z roko pod roko, šaleč se in smejoč.

S hruščem in truščem so ju pozdravili v krčmi: »Živio Anza, živio!«

»Prav, da si se vrnil! Od dolgega časa smo že jeli dremati.«

»Godci skup! Dajmo še eno!«

»Aló, dečle na raj!«

»Nak! Pijmo še prej, pijmo!« je blebetal krčmar.

»Da se bo kri zagrela!«

»Od te pasje brozge! Sam pij, če nimaš kaj boljega!«

Vse vrste štampiljk

za urade, trgovce, obrtnike in privatnike naročajte v Cirilovih knjigarnah Maribor in Ptuj.

Save je doma. Bodo mu sedaj že primerno dušo skrtali, tako da bo večne čase pomnil. — Zdravi smo pa tudi pri nas. Saj nimamo ne občutnih bolnikov, ne mrličev. — Ker je predpust tako kratek, pa se nam še ženiti in močiti ne ljubi. Samo tri pare smo vrgli s prižnice, a še od teh dva odideta drugam k poroki. Pravijo naši zakonski kandidati, da bodo po veliki noči nadaljevali. Bog jim daj srečo! — Naše Prosvetno društvo se lepo giblje. Ima redne sestanke mesečno. Enega skupnega za vse članstvo, dva pa ločena: enega za fante in enega za dekleta. Pa so rekli, da ne gre in ne bo šlo, a mi pravimo, da gre in bo še šlo, samo volje je treba. Kmalu bo nas društvo tudi razveselilo s primerno igro na šolskem odru. Mislimo tudi na knjižnico in dom, a bo še treba pošteno pljuniti v roke, da vse to dosežemo. A korajža velja!

Sv. Jernej pri Ločah. V smeri proti Zbelovemu, kakih 15 minut od žel. proge Poljčane-Konjice izvira že od nekdanj na vsaki strani podolgastega, z gozdom obraščenega hriba mineralna voda. En izvirek je na precej močvirnatem travniku Hribernik Ferdinanda p. d. Ograjeka, drugi pa na nasprotni strani hriba proti Mlačam na bolj suhem svetu Bukovšek Jožefa p. d. Jernejca. Do zadnega časa so za to vodo vedeli večinoma le okoliški pastirji, ker je precej slana in je zato živina v vsaki priliki vhalja jo pit. Ob suši, ko ni mogla do vode, pa je celo žrla prst okoli izvirk, ki je istotako slana. Ko je lani Hribernik ob svojem izvirku kopal, je v globini kakih 1½ m našel na debel hrastov obod z lesenimi obroči, ki je bil seveda že trnel, ki pa spričuje, da so že v davni to vodo poznali in zagradili ter jo zaradi njenega slanega okusa najbrž rabili za kuho. Po tem slanem okusu, ki je v obeh izvirkih enak, bi smeli soditi, da voda teče skozi večje plasti soli. Lani smo to vodo poslali v Ljubljano Higijenskemu zavodu v preizkavo ter dobili h koncu leta od tam »Kemijški izvid«, ki izkazuje sledeče sestavine naše

Zima, zima... Ostanki

mariborskih tekstilnih tovarn brez napak, pristnobarvni, »Paket Serija A« za moško, žensko, posteljno, namizno perilo in rjuhe; »Paket Serija B« vsebina 15—21 m dobro uporabnih ostankov prvovrstnih touringov, flanel za pijame in barhentov za obleke ter paket »Serija Z« z vsebino 3 m blaga za zimsko sukno ali ženski plašč, moško obleko ali damski kostum poštine prosto samo Din 12.—. Dalje novi specialni paket »Original Kosmos D« z vsebino 19 do 25 m najfinejših pijama flanel, modnih barhentov za obleke in bluze ter toplega moškega ženskega spodnjega perila. Ta paket Din 148 vse poštnine prosto. Neprimerno vzamem nazaj in zamenjam. Naročite, dajte rje še zaloga pri RAZPOŠILJALNICI »KOSMOS« MARIBOR, Dvofakova cesta št. 1. 85

(Dalje sledi.)

»slatine«: alk.: 8,40 ccm na HC lit., izhlapni preostanek mg./L: 6,3938 gr. v lit., Železo: 0,950, Klor: 2,67 gr na lit., amonijak (albuminoidni): 0,0500, amonijak (prosti): 0,0350, nitriti: 0,005, up. kislina mg. 41, celok. trdota v nemšk. št. 5°, bikarb. alk. mg. 420, I': 35 mg. na lit., Li': 0,3 mg. na lit. Na Cl. K Cl. Mg Cl: 5,987 mg. na lit. Voda se bo — pripominja higijen. zavod — po sanaciji terena ponovno preiskala in še le takrat je mogoče končno podati njeno analitično vrednost. Potemtakem se bo glede te vode nekaj le začelo. Ne pričakujemo seveda v našem Kravjaku — tako se kraj tam okoli »slatine« imenuje, — kakega zdravilišča, kakor nam nekateri hudomušno podtikajo, ker sami vemo, da ta voda ni zato, pač pa upamo in želimo, da bi država ali kako drugo denarno podjetje za sledjo vode začelo iskati sol, ki v hribu gotovo biti mora ali pa, da bi se iz vode pridobivala katera njenih sestavin, n. pr. jod ali kaj druga. Naj bi bilo, kar bi bilo, samo da bi se nekaj začelo, da bi tako naši ljudje prišli do zasluzka.

Sv. Francišek v Savinjski dolini. Naša župnija ima starih ljudi, a so stari in slabi, ampak takšnih, kakor je 90letni Ig. Strmšek, pa je malo. Rodil se je 1. februarja leta 1847 v Gornjemgradu. Vsi njegovi vrstniki so že zdavnaj pomrli. Kljub visoki starosti še vedno z vedrim obrazom gleda v bodočnost. Ko je dovršil 14. leto, čakalo ga je samo trpljenje, kajti mož je sin kmečkih staršev in kot tak je vse svoje življenje samo delal. Niso ga upognila huda leta, stal je kakor hrast, šel je pogumno svojo pot naprej in samo delal. Ko mu je bilo enkrat vsega dosti, se je odločil, da potuje v Ameriko. Bil je brez denarnih sredstev in si je hotel iskati sreče v svetu. Zopet je zahrepenel po domovini; želel je zopet videti svojo zemljo in s takimi mislimi se je zopet napotil proti domu. Vrnivši se v svojo vas, je začel zopet delati in dela še sedaj. Neustrašen je; ne boji se tudi tam, kjer vidi nevarnost. Lansko leto je šel celo v najvišjo smreko ter ji oklestil veje. Čvrst je bil vseskozi kakor dren. Nekoč mi je pripovedoval, da ni bil še bolan od 18. leta pa do danes. Tudi dolgotrajna vožnja v Ameriko in nazaj mu ni škodovala na zdravju, odšel in vrnil se je zdrav kakor poprej. Ker je bil starček že od rane mladosti tako globokoveren, kot je še danes, zato mu je Bog naklonil toliko zdravih let. Bistroumen je še zdaj: ima dober spomin, ve še marsikaj pametnega povedati, vid in sluh ga še nista zapustila, samo o nogah malo toži, da ga bolijo. Kdor ga vidi, bi mu ne prisodil 90 let. Dela še vedno in lažje posle. Prijetno se je razgovarjati s starimi ljudmi, ki vedo toliko povedati še iz prejšnjega stoletja. Dobremu starčku pa, ki še navzlic svoji visoki starosti izpolnjuje verske dolžnosti, želimo, da učka še stoletnico!

Petnaeska obletnica kronanja Pija XI.

V petek, dne 12. februarja preteče 15 let, kar je bil Pij XI. kronan za papeža. Po vsem katoliškem svetu se bodo spominjali obletnice in katoliški narodi bodo obnavljali svojo zvestobo in vdanost do sv. očeta Pija XI., ki zadnje mesece veliko trpi vsled bolezni.

Tudi Maribor ne bo zaostal. Dne 6. februarja, na obletnico izvolitve papeža Pija XI., bo opravil škof dr. Ivan Jožef Tomažič v stolnici ob 8. uri slovesno pontifikalno sv. mašo ter skupno z verniki prosil božjega varstva za sv. očeta.

Dne 14. februarja ob polu dvanajstih priredijo mariborske župnije v dvorani

Dr. M. U. POHAR MAKS

okrajni zdravnik v Slovenjgradu,

je otvoril privatno prakso ter ordinira v prostorih pokojnega primarja g. dr. Železnikarja.

Uniona papeževo proslavo z govorom in petjem. Pred to manifestacijo bo ob polu desetih v mariborski stolnici cerkvena slovesnost s pridigo, pontifikalno sv. mašo, ki jo daruje prevz. g. škof dr. Tomažič, in z zahvalno pesmijo.

Cerkvene in katoliške organizacije se bodo v zastopstvu udeležile cerkvene slovesnosti in zunanje manifestacije z zastavami. O sporedu papeške manifestacije bodo poročali v prihodnji številki.

Plačilo zasebnim upnikom.

Po uredbi o likvidaciji kmečkih dolgov (člen 36) se morajo vse obstoječe dolžniške listine za dolgove kmetov-zasebnikov zamenjati za nove, katerih obrazec je določil tozadevni pravilnik in kateri obrazci se dobijo v knjigarni Tiskarne sv. Cirila v Mariboru, tako da naj se upniki in dolžniki glede tega ne obračajo na denarne zavode, ki s tem nimajo nobenega posla. Opisali smo tudi že postopek pri zamenjavi, ki se mora izvršiti pred občinsko upravo, ki je pristojna za dolžnike (ne za upnike).

Dolgove zasebnikov delimo v dva dela. Prvi so dolgov, ki izvirajo iz nakupa blaga na up ali iz obrtnega dela. Ti dolgov se ne znižajo, plačati pa jih mora dolžnik v 12 letih s 3% obrestmi. Dolgovi iz ostalih pravnih razmerij (torej vsi drugi dolgov zasebnikom, razen blagovnih, oziroma omenjenih zgoraj) se znižajo za 50% in tako znižane dolgove plačajo kmetje (po obračunu obresti seveda) v 12 letih tudi s 3% obrestmi. Vendar pa napravi uredba izjemo za take dolžnike, ki so v boljšem položaju kot njih upniki in kateri dolžniki torej ne uživajo zaščite in morajo normalno plačati svoje dolgove.

Tudi doioča uredba še nadalje izjemo, ko reče, da sme upnik, ki misli, da je njegov dolžnik iz katerikoli drugih terjatev, ki niso posebej določene v tej uredbi, zmožen plačati več kot 50% svojega dolga, sme v letu dni, ko stopi ta uredba v veljavo, torej do 26. septembra 1937, zahtevati ob predložitvi potrebnih dokazov pri pristojnem okrajnem sodišču, da se znižanje delno odpravi, ali pa popolnoma.

Poleg tega sme dolžnik, ki dokaže, da ne more plačati niti 50% svojega dolga, ali ki dokaže, da je plačeval pred 20. aprilom 1932 na ta dolg odušne obresti, zahtevati v letu dni, torej do 26. septembra 1937, pri pristojnem sreskem sodišču, naj se mu zniža dolg tudi nad 50%.

Peter Rešetar rešetari.

Če ima kdo smelo! Hotel je biti Führer, pa je postal Verführer. Ustanovil je pof, pa je postal paf. Hotel je sabljo z Živkovičem, sedaj ima Živkoviča brez sablje. Hotel je biti političen ptič, pa je ostal samo Jeftič. Konečno je sedaj vendarle postal predsednik JNS v Beogradu, pa

predno je sedel, mu je nekdo stol spodnesel in je padel, da se je slisalo po celi državi.

Med gasilci ni politike. Naši JNSarji so tako navajeni na to, da je tudi v gasilskih organizacijah politika, da jim tudi sedaj ne da žila miru, ko hočejo gasilska društva biti nepolitična. Na vsak način hočejo, da imajo tudi te organizacije sled za bivšo JNS. Jaz jim svetujem, da naj ustanovijo kar svojo posebno požarno brambo, gasiti imajo itak dovolj v svojih lastnih vrstah. Za starešino pa si naj napravijo tistega velikega gospoda iz Ljubljane, ki se tako pokonci nosi. Pravijo, da zato tako glavo nazaj drži, ker bi mu sicer cviček iz ust priteknel. In kadar bo požar, pa naj kar glavo skloni.

Narodno jedinstvo. Pri nas so še vedno ljudje, ki govorijo o narodnem jedinstvu in pravijo, da smo Slovenci, Hrvati in Srbi eno. Hrvati pa pravijo, da smo 10 in sicer Srbi ena, Hrvati pa nič. Slovenci pa pravimo, da smo 100 in sicer Srbi ena, Hrvati prvi in mi drugi nič. Jaz pa pravim, da smo trije v eni in isti hiši doma, ki je last vseh treh, kjer imamo lahko vsi trije dovolj prostora in dovolj kruha in dovolj zapečka. To pa mi je vse eno, ali govorijo, da smo trije bratje, ali da so tri matere.

Srbski kulturni klub so ustanovili v Beogradu. Konečno so tudi Srbi postali narodno zavedni.

Vendar ujedinjenje. V tolažbo tistim, ki so zidali vso svojo politično bodočnost na ujedinjenju, ki so ga razlagali tako, da moramo Slovenci pozabiti, da smo sinovi slovenske matere, je, da so na enem področju vendarle dosegli svoje namere. Slovenci kadimo Ibar, Hrvati zeto in Srbi Dravo.

Junaki. Po Hrvatskem so se pojavili Junaki. Pravijo, da bodo telovadili. Ker pa to še ni dovoljeno, bodo samo telo vadili, kar je dovoljeno.

Ne pridejo skup. Francozi pravijo, da so za francosko-nemški sporazum, Nemci pa, da so za nemško-francoski sporazum. In tako ne morejo priti skup.

Sneg na Španskem. Na obeh frontah v Španiji je zmanjkalo municije. Hvala Bogu, da je padel sneg, ker se sedaj vsaj lahko kepajo med seboj.

Kri teče. V Rusiji teče kri ne po žilah, ampak iz žil največjih boljševikov. Ti voditelji so pred leti na tak način morili prejšnje oblasti in naučili svoje učence, kako je treba delati. In učenci so boljše naredili kot učitelji. Rado veden sem samo, kako bodo učenci sedanjega mojstra Stalina napravili svoj zrelostni izpit na svojem mojstru.

Poslednje vesti.

Politične novice iz naše države.

Banovinski svet naše banovine je sklican za 15. februarja. Na dnevnem redu bo razprava o banovinskem proračunu za 1937-38.

Politične novice v drugih državah.

Hitlerjev govor. Dne 30. januarja je govoril Hitler v Berlinu ob štiritletnici narodno-socialističnega režima. O tem govoru se je že vnaprej veliko napovedovalo, vendar so bile Hitlerjeve besede zelo zmerne. Nemški kancler je naglasil, da je Nemčija pripravljena na sporazum s Francijo. V svojem dve uri trajajočem govoru je Hitler navedel 8 točk za pomiritev sveta.

Obsodba v moskovskem procesu. Spreddaj poročamo obširno o obravnavi, katero je naperil